

over, at den højtærede Erhvervsminister har Øjet aabent for dette Forhold og peger paa, at Erhvervslivet maa hjælpes over de Vanskeligheder, som vil opstaa.

Jeg er ogsaa ganske enig med den højtærede Minister i, at Maalet maa være en „ærlig“ Krone. Jeg ved godt, man har talt om, at Husmændene ønskede Guldindløselighed til en lavere Kurs, men dertil maa jeg sige, at blandt Husmændene er der sikkert lige saa mange Meninger, som der er blandt andre Samfundsborgere; der er til forskellige Tider vedtaget forskellige Udtalelser, men jeg skal i hvert Fald nok være mig for at sige, at Husmændene i al Almindelighed har den og den Opfattelse, for jeg tror og ved, at Meningerne blandt dem er meget delte.

Jeg kan kun udtale min Glæde over, at den ærede Ordfører for Venstre anbefalede Lovforslaget saa varmt og kraftigt, som han gjorde. Det vidner om, at det vil faa en meget let Gang gennem det høje Ting, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til meget hurtigt Fremme her i Tinget.

Piper: Jeg vil begynde med at erindre om, at under hele den Bevægelse, der har været om Valutaen, har vort Partis Stilling været den, at vi saa den væsentligste Grund til den uheldige Stilling, Kronen var kommet i, i den daarlige Økonomi, vi havde i Stat og Kommune, samt i den daarlige Handelsbalance, der havde gjort sig gældende gennem en Del Aar. Naar vi skulde være med til at gøre noget for at forbedre Valutaen, maatte dette som Følge deraf netop ogsaa ske paa de Omraader, hvor Bristen efter vor Opfattelse laa. Efter den stærke Kamp, der havde staaet ved Valget i 1924 om Valutaen — det var jo Hovedsagen i hele Valgkampagnen — forelagde Ministeriet sine Valutalove i Sommer-samlingen, men uden Resultat. Disse Lovforslag var heller ikke af en saadan Art, at der kunde fremkomme noget til Gunst for Valutaen derigennem. Saa fremsatte Ministeriet i Vintersamlingen det kendte Lovforslag i Folketinget, et Lovforslag, der blev aldeles forandret her i Landstinget i December Maaned i Fjor. Det var maaske Julestemningen, der gjorde, at man fik dette Forslag igennem. Vi for vort Vedkommende kunde ikke slutte os til det, idet vi ikke mente, at det kunde løse den Opgave, man stillede til det. Resultatet af den Valutalov, vi hidtil har haft, er blevet dette, at man har søgt at hindre, at Kronen faldt yderligere ved at fastsætte en Bundkurs i Loven, der til en Begyndelse skulde være 5 Kr. 74 Ø. pr. Dollar synkende ned

til 5 Kr. 32 Ø.; paa det nuværende Tidspunkt skulde vi vist have naaet 5 Kr. 46 Ø. Der blev endvidere stillet en Dollarkredit paa 40 Mill. Kr. til Nationalbankens Raadighed til at holde Kronen oppe, hvis Spekulationen skulde forsøge at drive den nedad; ved Indførelsen af Skatkammerbeviser gjorde man sit til, at Seddelmængden skulde kunne bringes ned, og endelig gav man ved Udskrivning af nye Skatter Regeringen Midler i Hænde til i to Aar at afbaltale de 40 Mill. Kr., der var laant i Anledning af Landmandsbankkatastrofen. Men Forslaget indeholdt ingen af de Foranstaltninger, som vi ansaa for nødvendige til at bringe Kronen i Vejret og bringe bedre Forhold til Vejre; det indeholdt ingen Bestemmelser derom, og der var heller ingen sideløbende Love, der bragte Bestemmelser, sigtende til, at virke regulerende paa Importen. Alt hvad der i den Henseende skulde gøres, blev lagt i Nationalbankens Hænder. Det var altsaa kun ved Anvendelse af Kreditindskrænkning og en høj Diskonto, at man kunde paavirke den hidtil for store Indførsel.

Som jeg sagde før: Vort Parti kunde ikke slutte sig til dette Lovforslag. Vi mente ikke, at det løste Opgaven. Og naar Kronen siden har overskredet, tør jeg nok sige, de Partiers Forventning, som den Gang var med til at sætte Løven ind i Verden, saa kan vi vel være lige saa enige om, at dette ikke skyldes denne Lov. Det er jo ganske givet, at med Valutaens Bedring, med Kronens Stigning, opstaaer der Ulemper; og medens de fleste vel gerne vilde have, at Kronen skulde stige, saa ønsker vi ogsaa, at de Følger, som kommer i Køl vandet paa denne Kronestigning, maa blive saa lidet skadelige og generende som muligt. Det, vi fra vor Side havde ønsket skulde gaa Haand i Haand med Kronens Stigning, var derfor Foranstaltninger, som kunde afbøde disse Ulemper, som — deri er jeg enig med det ærede Medlem, der talte for Venstre — ganske sikkert endnu kun er i deres Begyndelse, idet det jo ikke er saaledes, at Ulemperne giver sig Udslag straks, samtidig med at Kronen stiger, nej de kommer et Stykke bagefter. Men eet er sikkert ogsaa alle enige om, at det værste af alt er Usikkerhed, en vakkende Valuta, dette, at Valutaen kan gøres til Genstand for Spekulation, hvorved der skabes uhyre Vanskeligheder for alle handlende, for alle Købere af Ejendomme, for alle Anlæg af Virksomheder ud i Fremtiden. Sikkerheden og Fastheden i Valutaen er det, det navnlig